

ПЛАНЕТА КРИЖАНИХ ВАРВАРІВ

РУБІ ДІКСОН

6.2

BOOKS_UA

КРИЖАНІ
МАЛЮКИ

ВЕСЕЛІ ІСТОРІЇ З
ІНШОЇ ПЛАНЕТИ

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення! Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після прочитання. Дякую.

Автор: Рубі Діксон

Назва: «Крижані малюки»

Серія книг. «Варвари крижаної планети». Книга 6.2

Переклад: Каріна Б

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: https://t.me/books_ukrainsiann

18+

(у книжці присутня нецензурна лексика та сцени сексуального характеру)
Будь-яке копіювання без посилання на перекладача і групу ЗАБОРОНЕНО!
Будь ласка, поважайте чужу працю!

Зміст

Нора
Дареш
Нора
Дареш
Дареш

Нора

Навіть уві сні я чую дитячий плач. Я щось бурмочу і перевертаюся, вирішивши відгородитися від шуму.

Рука гладить мене по плечу.

- Я принесу аптечку. А ти спи.

Дажеш. Я прокидаюся, коли моя пара викочується з хутряних подушечок і котиться через печеру до дитини, що верещить. Значить, не сон. Я озираюся, потираючи очі. Вугілля у вогнищі майже повністю згасло, а це означає, що скоро світанок. Мій приятель стоїть над кошиком Анни, повністю голий, його гарна дупа висить на загальний огляд. Я милуюсь нею на мить у слабкому світлі печери. Вона така ж блідо-блакитна, як і все його тіло, а його хвіст смикається туди-сюди над напруженими сідницями. Це дуже гарний вид, і жіноча частина мене не може не оцінити його, коли він нахилиється, щоб підняти Анну, і випрямляється, притискаючи її до свого плеча, коли вона плаче.

Тоді Ельза починає кричати, як завжди. Здається, їхній близнюковий зв'язок поширюється і на істерики, і якщо одна кричить, інша не відстає. Мої груди, перев'язані та загорнуті, бо вони болять, протікають від звуків їхнього страждання. Ось вам і сон.

- Я прокинулася, - бурмочу я, виповзаючи з ліжка і накульгуючи, щоб підняти Ельзу.

Ми мовчимо, позіхаємо, коли підстрибуємо засмучених немовлят, гойдаємо їх туди-сюди, ходимо по печері і намагаємося їх заспокоїти. Коли спів не допомагає (а Дажеш жадливо це вміє), а свіжі підгузки не змушують їх замовкнути, я сідаю на табуретку і притискаю кожного до грудей, щоб вони могли витерти сльози.

Я здригаюся, коли Анна сильно кусає мій сосок, відчайдушно намагаючись смоктати. Мої груди відчують себе повними, але нічого не виходить.

- Здається, моє молоко знову пересихає. Я борюся з бажанням заплакати. Я втомилася, немовлята не дають спокою, а тепер я ще й не можу нагодувати своїх дівчаток?

- Майлак каже, що це нормально, - позіхає Дажеш, а потім цілує мене в маківку. - Я розпалю вогонь, а потім піду скажу їй, що тобі потрібне зцілення.

- Нехай вона ще трохи поспить, - кажу я йому. Мені завжди доводиться бігти до цілительки, щоб вона знову запустила моє молоко. Ненавиджу це. Я перекладаю немовлят і здригаюся, коли Ельза теж починає кусатися. Мої бідні груди. Мої бідолашні дітки.

Дажеш якусь мить спостерігає, як цицьки годують дітей, а потім повертається, щоб натягнути легінси. - Мені все одно треба вставати. День минає.

Справді?

- Здається, ще навіть не розвиднілося...

- Тоді я вийду на полювання раніше. Він закінчує одягатися, перекидає через плече рюкзак зі зброєю і посміхається мені, а потім виходить з печери.

Я намагаюся не розчаровуватися. Я знаю, що мисливці дуже зайняті, намагаючись нагодувати всіх, але у мене закрадається підозра, що я не побачу Дагеша до заходу сонця-близнюка. Ці п'ять хвилин тиші? Це буде єдине спілкування з моєю парою до кінця дня. Коли він повернеться додому, він буде виснажений, брудний після дня, проведеного на полюванні, і ледве триматиме очі відкритими. Він знову прийде поцілувати мене в голову, швиденько скупається в басейні, перекусить, а потім завалиться в хутро і засне.

Так було відтоді, як народилися діти. Я знала, що я велика, але двійнята в моїй родині не народжуються, і я була здивована так само, як і мій милий, сповнений ентузіазму Дагеш, коли Майлак сказала нам, що у нас буде двоє дітей. Просто більше для нас, щоб любити, чи не так? І я обожаю моїх милих Анну та Ельзу. Більшу частину часу вони гарні діти, коли не зайняті тим, що є втомленими, капризними, голодними маленькими монстрами, які какають.

Тільки... я б дуже хотіла подрімати. І я б хотіла, щоб моя пара притиснувся до мене в ліжку. А ще краще, я б хотіла, щоб моя пара торкався мене і змушував мої пальці ніг скручуватися. Таке відчуття, що за три місяці, відколи народилися дівчатка, я не тільки не спала, але й не займалася сексом. Чорт забирай, я не займалася сексом і до народження дівчаток, тому що мені було так некомфортно під час вагітності, що Дагеш боявся до мене торкатися.

А тепер він просто *не* хоче до мене торкатися. Я зітхаю. Очевидно, мені бракує пам'ятки про те, як заманити свою пару назад у ліжку. У Джорджі такої проблеми не було - моя печера поруч з їхньою з Векталом, а це означає, що я не тільки чую, як маленька Талі плаче (що буває не так часто), але й чую, як Вектал притискає Джорджі до себе. Дуже часто.

Я страшенно ревную.

Але я мушу замислитися, чи справа в мені? Хіба я не є сексуальною для мого чоловіка тепер, коли у мене двоє дітей, прив'язаних до моїх грудей, і розтяжки по всьому моєму животу? З іншого боку, я ніколи не була найкрасивішою чи найсексуальнішою людиною на планеті. Тіффані розкішна, а Ліз має чудове світле волосся, яке тягнеться на кілометри. Джорджі має неймовірну фігуру навіть після пологів, а Джозі ніжна і чарівна. Стейсі має неймовірну шкіру, а Аріана - вражаючі груди. Я... ну, я мила. Я трохи повненька в стегнах і грудях, моє обличчя досить непримітне, і мої світлі відблиски давно вигоріли. Тепер моє довге волосся двоколірне - нижче плечей світло-русяве, а вище - темніше, попелясто-каштанове. Мені ніколи не було до цього діла... до цього моменту, коли Дагеш вибіг з печери.

Звичайно, зараз я не можу перестати думати про це.

Немовлята ще трохи погойдуються, а потім знову засинають. Я відригую кожного, знову міняю їм підгузки, сповиваю і обережно кладу назад у кошики. Якщо вони просплять ще годину, я, можливо, зможу подрімати сама. Це звучить як рай. Мій мозок зголоднів за сном, і мені починає здаватися, що я не зможу повноцінно відпочити ще вісімнадцять років.

Я тільки-но залізла в хутро, опустивши очі, як почула легеньке дряпання по шкурі приватності над входом до нашої печери.

- Но-ра? - Мейлак м'яко озивається. - Ти не спиш? Твій приятель сказав зайти?

Дідько. Ось вам і сон. Я накидаю туніку на голову і вистрибую з ліжка. - Я прокинулася. Заходь.

Майлак шкандибає до нас, тримаючи руки на животі, з умироствореною посмішкою на блакитному обличчі. За останній тиждень або близько того її живіт зменшився, і якщо раніше вона була просто підтягнутою і стрункою, то зараз вона виглядає так само незграбно, як я відчувала себе протягом більшої частини моєї вагітності. Але вона все одно виглядає набагато спокійнішою, ніж я.

- Дитина вже народилася? - питаю я її, посміхаючись. запитую я її, посміхаючись.

Вона поплескує себе по животу.

- Дуже скоро. Я готова.

- Не сумніваюся. Жінки са-кхуї вагітніють три довбані роки. Я б збожеволіла на другому році, але Майлак, схоже, зовсім не переймається цим. - Сподіваюся, Дареш тебе не розбудив. Я висуваю один зі стільців, що стоять біля вогнища, і пропоную його їй.

Вона відмовляється, складаючи ноги і граціозно сідаючи на підлогу, так, ніби вона не була вагітна мільярд років. - Я вже не спала. Цей активний з самого ранку. Її рука ковзає по животу, а потім вона жестом показує на підлогу.

- Сідай, сідай, я поговорю з твоїм кхуї і заохочу твоє молоко.

Я сідаю, і вона показує, щоб я повернувся до неї спиною. Ми вже робили це раніше, тож я знаю, що робити - я знімаю туніку і оголюю спину, а вона кладе руки на мою шкіру і починає наспівувати. Її руки проводять вгору і вниз по моєму хребту, і через мить її «кхуї» починає той дивний гул з дивною висотою, який я впізнаю як її «цілющий» гул. Мій гул повторює його, і я залишаюся нерухомою, поки вона розтирає мою спину, спілкуючись з моїм кхуї, чи що там вона робить. Я знаю, що це працює.

Через кілька хвилин до моєї печери заходить нова людина. Це Аша - інша молода самка са-кхуї. Вона тримає на руках Ешу, маленьку дівчинку Майлак. Її погляд нервово ковзає по мені, де я тримаю туніку на грудях, а потім знову повертається до Майлак, яка все ще розтирає мені спину і наспівує свою цілющу

пісню. - Шкіра була відкрита, - каже Аша, переводячи погляд між мною і Мейлак.
- Я не була впевнена...

- Усе гаразд, - бурмоче Майлак тим самим рівним тоном, яким вона наспівує.
- Сідай. Я скоро закінчу.

Аша ніяково дивиться на мене, але рухається вперед.

- Я хочу *погратися*, Ша-ша, - каже Еша, хапає одну з темних кісок Аші й смикає за неї. - Іди пограйся зі мною!

На голосну заяву Еші Анна скиглить у своєму кошику, і я підходжу до немовлят, щоб заспокоїти їх, поки вони не прокинулися і не почали плакати. Я гладжу маленьку блакитну щічку Анни і ніжно наспівую, а потім роблю те саме для Ельзи. Немовлята знову заспокоюються і засинають, а коли я обертаюся, Аші вже немає, як і маленької Еші.

- Сідай ще, - бурмоче Майлак. - Я ще трохи поговорю з твоїми кхуї. Треба переконатися, що у ваших наборів достатньо їжі.

Я знову сідаю, але все ще думаю про Ашу. Дивно, що вона з'явилася.

- Ви з Ашею хороші подруги? - запитую я, не в силах стримати свою цікавість. Вона ніколи не приходить до людей біля вогнища, і я думала, що це тому, що ми їй не подобаємося.

- Вона донька сестри мого батька, - каже Майлак, знову розтираючи мені спину.

Я подумки переглядаю родинне дерево, перш ніж розумію, що вона має на увазі, що вони двоюрідні сестри.

- Ох.

- Аша допомагає мені з Ешею, поки я тягаюся з цим комплектом і дуже втомлююся. Вона наглядає за моєю маленькою, щоб я могла спати і зберігати сили. Зцілення втомлює мене так близько до пологів, і завжди є більше зцілення, яке потрібно зробити.

Відразу відчуваю провину. - О, Майлак...

- Це не означає, що я не буду цього робити, - докоряє вона. - Це просто означає, що я втомлююся. Я єдина цілителька в племені. Це мій обов'язок. Вона гладить мою спину трохи сильніше, а потім додає: - Ми просто не скажемо про це Кашрему.

Я сміюся. - Він не схвалює?

- Якби це залежало від нього, я б цілими днями сиділа в хутрі, чекаючи, коли народиться малюк. В її голосі я чую м'яку забаву. - Йому не подобається, що я виснажую себе на інших і метушуся майже так само, як Еша.

Я посміхаюся від цієї думки, уявляючи собі тихого, лагідного Кашрема, який метушиться біля своєї пари. Зовсім на нього не схоже. - Тоді добре, що Аша тобі допомагає.

Майлак видає звук згоди.

- Вона волонтер. Їй подобається бути поруч з комплектами. Вони роблять її сумне серце щасливим.

Я відчуваю ще один маленький укол провини, думаю. Всі люди зосереджені на дитині, але Аша ніколи не приходить, щоб потусуватися. Джорджі, Ліз, Кіра, Меган, Стейсі, Аріана - чорт забирай, майже у всіх є немовлята. У мене двоє.

- Це мене дивує. Вона ніколи не приходить до мене чи до інших жінок-людей. Ми їй не подобаємося?

Майлак вагається. Її руки зупиняються на моїй спині, а потім вона знову починає ніжні розтираючі рухи. Я відчуваю, як по моєму тілу пробігають мурашки від магії кхуї, і мої груди починають поколювати. Це добре. Це означає, що молоко вже повертається.

- Вона самотня, - каже Майлак тихим голосом. - Вона нікуди не вписується. У неї немає комплекта. Вона не любить свою пару. Вона не відчуває себе бажаною серед людей, які так близько один до одного. Тому вона залишається у своїй печері і тримається сама по собі.

Чи відчувала я провини раніше? Тому що зараз я відчуваю цілу вантажівку провини. Я згадую шквал зустрічей, дні, проведені зі сміхом і розмовами біля вогнища... з моїми друзями-людьми. Майлак завжди зайнята сім'єю або лікуванням, а старші жінки племені, Севва і Кемлі, постійно приймають людей у своїх печерах і випускають їх звідти. Фарлі приєднується до людей, коли не зайнята своїми справами, а Аша... ну, Аші ніколи немає поруч. Я думала, що це тому, що вона нас ненавидить, але Кіра згадувала, що Аша намагалася залицятися до Аехако, коли та була поруч, тож цілком справедливо, що Кіра її не любить.

Але... вау. Я намагаюся уявити себе на місці Аші, уявити, як з'являється згряя інопланетних жінок, і чоловіки племені божеволіють від них. Я уявляю, як усі ці жінки вагітніють і народжують дітей, а мої власні помирають невдовзі після пологів. Я уявляю, як мені доведеться ділити печеру з людиною, яка мені не подобається, просто тому, що ми резонуємо. І моя душа трохи стискається від цієї думки. Якою б колючою не була Аша, я не думаю, що це неспроста. Їй, мабуть, так сумно і самотньо.

- Я почуваюся жахливо. Ми були поганими дівчатами, чи не так?

- Погані... дівчата? - Майлак робить паузу. - Я не розумію, що це означає.

- Довга історія, - бурмочу я. - Я просто відчуваю, що ми не зробили все можливе, щоб включити Ашу.

- Ви не знали, що вона відчувала, і вона ніколи б не сказала.

Так, але тепер я знаю, і мати в мені хоче це виправити. Я завжди була трохи вихователькою, і моє серце болить за Ашу. Наскільки важко, мабуть, любити дітей і бачити, що всі навколо мають дітей, а твоєї дитини... немає? Я борюся з бажанням встати і притиснути до грудей своїх тендітних маленьких близнюків. Мої милі дітки - я не можу уявити життя без них, або без Дагеша. Я обожаю

свою половинку, але в племені ні для кого не секрет, що Хемало й Аша ненавидять одне одного. Це плітки племені, ласий шматочок, яким діляться біля зимового вогнища... доки не усвідомлюєш, що людина на іншому кінці дроту, ймовірно, страждає.

Я вирішив це змінити. З цього моменту я збираюся зробити своєю особистою місією подружитися з Ашею. Ніхто не повинен почуватися ізольованим і самотнім у власному домі.

- Ось так, - каже Майлак і поплескує мене по спині. - Думаю, ми закінчили.

Я підводжуся на ноги, натягую плаття. Потім зупиняюся, застібаю її і показую Майлаку свій живіт.

- Гадаю, ти нічого не можеш зробити з розтяжками? - Мушу визнати, вони не допомагають мені почуватися сексуальною. А зараз, коли моя пара постійно вислизає з печери? Мені б не завадило трохи сексуального моджо.

Її тверді, кам'янисті брови супляться. - Чому ти хочеш позбутися міток?

Я внутрішньо зітхаю. Гадаю, вона не вважає їх проблемою, і я думаю, що з мого боку трохи егоїстично просити про це. - Нічого страшного.

Дагеш

Місяці-близнюки високо в нічному небі, коли я повертаюся додому тієї ночі. Моє тіло рухається повільно від виснаження, але я тягну себе через головну печеру і прямую до моєї домашньої печери. Там на мене чекатиме Но-ра, з усмішкою на обличчі та моїми доньками біля її грудей. Одна ця думка сповнює мене такою радістю, що я хитаюся.

- З тобою все гаразд, Дагеше? - Рука підхоплює мене під лікоть і допомагає випростатися. Це Бек, який стоїть на варті біля головного входу. Він дивиться на мене тривожним поглядом. - Ти захворів?

Я проводжу рукою по обличчю і хитаю головою.

- Просто втомилася. Це був довгий день.

Він бурчить, стріляючи в мене ще одним підозрілим поглядом.

- Вдале полювання? - запитує він за мить. - Таушен і Ерівен нічого не знайшли. Вони підуть далі завтра.

Його слова викликають у мене неспокій. Бажання розвернутися і повернутися на стежку непереборне, але я фізично виснажений. Я не можу йти далі без відпочинку і сну. - У мене був хороший день полювання. Наповнив схованку.

Він повільно киває і дивиться на головне вогнище, де сидять кілька людей і розмовляють. - Це добре. Буде багато ротів, щоб прогодувати цей жорстокий сезон.

Я знаю це. Я знаю це надто добре. Ця думка відлунює в моїй голові з кожним кроком, а образи порожніх схованок з'являються, коли я закриваю очі вночі. Я

думаю про моїх Но-ра, А-на та Ел-са. Я повинен тримати їх у безпеці та нагодувати. Цей світ суворий, а вони такі тендітні. Мій живіт зводить від хвилювання, і я міцно стискаю списа.

- Я вийду знову рано вранці. Стежки в моїй місцевості хороші, і ще багато чого треба зробити.

Бек киває, ніби я прийняв мудре рішення. - Тоді я залишу тебе відпочивати.

Я відчуваю сплеск роздратування, і хоча знаю, що Бек не винен, я кручуся на нозі і відвертаюся, піджавши хвіст від злості. Він не розуміє. Він думає, що я роблю вибір - вийти і полювати цілий день, довести себе до виснаження. Проводити всі години свого неспання в пошуках слідів хоперів чи двісті в надії знайти вбивство, будь-яке вбивство.

У Бека немає пари. Він не тримав крихітну ручку щойно народженої і такої вразливої доньки. Він не розуміє, що я роблю це не заради задоволення. Він думає, що я маю вибір. Але вибору немає. Це має бути зроблено. Моя сім'я повинна бути нагодована і в безпеці. Вони *повинні*. Я думаю про мою милу, м'яку Нору. Я думаю про її притиснуте і голодне обличчя, про її соски, які не в змозі прогодувати наших кошенят. Я думаю про їхні нещасні обличчя, коли вони чекають, що я повернуся додому, щоб нагодувати їх.

Я мушу їх нагодувати.

Я... повинен повернутися назад. Хвилювання гризе мене. Є дичина, яка повзає по снігу вночі. Снігові коти полюють при місячному світлі, а косачі дзьоби працюють протягом усього дня. Я міг би поставити більше пасток, викопати нову схованку. Я міг би перевірити більш віддалені стежки...

Позіхання, що розриває щелепу, приголомшує мене, коли я прямую до своєї печери.

Або я можу поспати.

Ненавиджу, що мушу обирати сон. Якби я міг не відпочивати і примудритися прогодувати свою сім'ю? Я б так і зробив. Але мій мозок затуманений від виснаження. Я мушу відпочити, хоча б кілька годин.

Коли я повертаюся додому, шкіра приватності відкинута, а вогонь розгорівся. У печері душно і тепло, як і подобається Но-ра. Я не заперечую, ігноруючи пітний дискомфорт. Мої власні потреби не мають значення, не зараз.

Я перевіряю вогонь і підкидаю у вугілля висушену гнойову крихту, щоб він не розгорівся. У казанку стоїть суп, ще теплий, залишений для мене моєю турботливою парою. Я мию руки й обличчя в талій воді, яку Но-ра тримає в мисці в кутку, але до їжі не підходжу. Нехай їсть вранці. Я вважаю за краще, щоб її годували, а не мене.

Форма моєї милої пари - м'яка грудочка в хутрі; вона спить. Я підходжу до кошиків, у яких сплять мої комплекти, і стаю біля них на коліна. А-на, як завжди, скинула з себе хутро, і я з особливою обережністю обгортаю його навколо її

крихітного тільця. Я торкаюся пальцем її солодкої, товстої щічки, і вона повертається до мене, її ротик працює уві сні. Чиста радість переповнює мене, змішана з несамовитою потребою захистити свою сім'ю. Я дивлюся на Ел-са, вона не спить у своєму кошику, її маленькі блакитні оченята світяться в темряві, коли вона дивиться на мене. Вона махає кулаком у мій бік, і я махаю до неї хвостом. Я пам'ятаю, як у дитинстві любив тримати батька за хвіст і йти за ним. Вона хапає його і булькає, її ноги і руки махають у повітрі.

Я беру її на руки, здригаючись, коли вона сильно смикає мене за хвіст. Вона має люту хватку, ця маленька. Я притискаю її до себе, ховаючи обличчя в її маленькому, теплому тілі. Її запах - одна з тих речей, за які я найбільше люблю бути батьком - солодкий запах шкіри кошеняти. Однак сьогодні вона пахне молоком і... брудною набедреною пов'язкою. Я саджу її на землю і спокійно перевдягаю, навіть коли вона смикає мене за хвіст і радісно муркоче.

Коли їй міняють білизну, її очі знову повільно заплющуються, і я висмикую свій хвіст з її маленьких рученят. Я вкриваю її і з тугою дивлюся на свої комплекти. Вони стають більшими щоразу, коли я їх бачу. Мені здається, що я пропускаю всі їхні моменти - але потім я згадую їхні притиснуті та голодні мордочки в жорстокий сезон, і я знову сповнююсь рішучості.

Ще один позіх, що розриває щелепу, виринається з моїх грудей, і я стягую шкіряні штани, хитаючись, підходжу до ліжка. Моя Нора повернута до мене спиною, блідий, ніжний нахил її плеча благає, щоб його торкнулися. Мій член ворухиться, незважаючи на виснаження, але я ігнорую його. Но-ра так рідко засинає без перерви - один комплект завжди не спить - і я не хочу будити її просто для того, щоб задовольнити свої потреби. Вони можуть зачекати.

Проте я не можу втриматися, щоб не доторкнутися до неї. Я злегка проводжу пальцем по блідій плоті однієї гладкої руки, і коли вона здригається, неохоче відсторонююся. Моя рука потрапляє до її сплутаного волосся, і я торкаюся його, неуважно погладжуючи, спостерігаючи, як вона спить.

Вона стала моєю, коли я вперше її побачив. Я згадую той день багато місяців тому, коли людей витягли з їхньої дивної печери, і перелякана Но-ра подивилася на мене зухвалими, переляканими очима. Мої груди одразу ж відгукнулися для неї, але я тримав це в таємниці. Вона була налякана, а я не хотів, щоб вона боялася мене. Я недовго тримав це в таємниці - щойно вона народила, вона резонувала зі мною.

Ми злягалися крадькома під хутром, на невеликій відстані від вогнища, надто відчайдушно кохаючи одне одного, щоб дбати про приватність. Я заплющую очі, думаючи про те, як вона злегка зітхнула, коли я наповнив її своїм членом. Тоді я втратив своє серце.

Таке відчуття, що я втрачаю його щоразу, коли вона посміхається до мене.

Минуло майже дві зміни пір року, і її блідо-жовте волосся стало темнішим на маківці та довшим. Її обличчя вже не таке повне, як раніше, і вона дивиться на мене з сонною, ласкавою посмішкою замість зухвалого страху. З кожним днем моя потреба в ній зростає. Без Но-ра для мене немає нічого. Зовсім нічого.

І я зроблю все, що в моїх силах, щоб вона була в безпеці і нагодована.

Я прослизаю під хутром і притискаю поцілунок до її плеча, притискаючи її до себе. Вона щось бурмоче, а потім знову притискається до мене, її шкіра прохолодна до моєї. Люди тендітні і не можуть зберігати своє тепло, і це нагадує мені, що я маю працювати ще більше, щоб захистити свою Но-ра. Я щільно закутуюся в ковдри, не звертаючи уваги на те, що в них досить тепло, щоб відчувати дискомфорт.

Тільки Но-ра і комплекти мають значення.

Нора

Вранці я прокидаюся від тиші. Діти ще сплять. Слава Богу. Дагеш дрімає поруч зі мною, його волосся все ще заплетене у вчорашні коси. Зазвичай він розплітає їх, коли ми спимо, бо знає, що мені подобається його зачіска, але минулої ночі він, мабуть, дуже втомився.

Можливо, нам вдасться втиснути трохи обіймів перед тим, як він піде на цілий день.

Я встаю і перевіряю, як там діти, дбаю про свій сечовий міхур у кістяному горщику, який тримаю для таких випадків, а потім мию руки і прополіскую рот, перш ніж заповзти назад у ліжко. Я притискаюся до грудей Дагеша, ковзаючи руками по його животу, коли він притискає мене до себе, а очі все ще заплющені.

- Твої руки наче крига, - шепоче він мені на вухо. Його губи притискаються до мого чола в сонному поцілунку.

- Справді? - Гадаю, я не надягатиму їх на його член, доки вони не зігріються. Я гладжу руками його пухнасте тіло, ковзаючи по гребенях на грудях.

- Діти ще сплять, - шепочу я, нахилиючись, щоб лизнути його плече. - У нас може бути кілька хвилин для...

Анна прокидається від кашлю, потім сердито плаче.

Чорт забирай. Я розчаровано притискаюся лобом до його грудей. У мене немає навіть п'яти хвилин, так? Не з двома немовлятами і без суміші «Не-Хот» під рукою. Я - універсальний магазин.

Дагеш тихо стогне. Він гладить мене по спині. - Ти спи. Я покличу її.

- Усе гаразд, - кажу я, сідаючи. - Це її голодний плач. Мої груди протікають у відповідь на її плач, тож я можу встати. - Ти спи, - кажу я йому, повзучи на ноги.

- Я подбаю про Анну. Сподіваюся, мені вдасться нагодувати її до того, як прокинеться Ельза. Якщо так, то, можливо, у нас ще залишиться час, щоб трохи переспати...

Але Дагеш підводиться на ноги і протирає очі однією рукою. - Мені все одно треба йти на полювання.

Я беру на руки свою розлючену дитину - бідолашна Анна завжди вередує - і притискаю її до грудей, укутуючи хутром, щоб було тепліше. Я сідаю на свій улюблений стілець і хмурюся, коли Дагеш збирає свої розкидані шкури і починає знову їх одягати. - Ти вчора так пізно повернувся додому. А тепер збираєшся назад?

Він киває, застібаючи ремінь. На мене не дивиться.

- Бек каже, що полювання погано впливає на інших. Таушен вчора повернувся з порожніми руками. Елеван теж. Мені пощастило, тож я маю вийти і продовжити полювання. Ми повинні мати їжу для жорстокого сезону.

Це несправедливо. Останнім часом ми не можемо провести разом і п'яти хвилин.

- Тож відправ їх полювати на твоїх стежках, а сам візьми вихідний, Дагеше.

Ельза скиглить, і перш ніж я встигаю взяти її на руки, з'являється Дагеш. Він міцно обіймає її, притискає поцілунок до її крихітного личка, а потім притискає її до моєї вільної руки, щоб я могла годувати обох близнюків.

- Якби я міг, - каже він, дивлячись на нас задумливим поглядом. - Але я повинен годувати свою сім'ю і своє плем'я. Я повернуся додому до вечері. Він хапає списа, нахиляється, щоб поцілувати мене в голову, а потім знову виходить з печери.

Я зітхаю. Здається, ще один день на крижаній планеті в розлуці. Я дивлюся на відчинені двері до моєї печери, бо Дагеш забув закрити шкіру, і думаю. Чи був він за дверима в ту мить, коли прокинувся до того, як прийшли діти? Не думаю. Між нами щось змінилося? Не може бути. Ми резонансні партнери. Це назавжди.

То що ж це таке?

Я не дозволяю собі довго сумувати. Дагеш зайнятий, але я знаю, що він любить мене і обожнює дітей. Що б не сталося, ми все владнаємо. Може, не сьогодні, бо він на полюванні, але скоро.

Тим часом, я можу вибрати самотність і сум у своїй печері на цілий день, або ж я можу вистежити Ашу і подружитися з нею.

Звичайно, пересуватися з двійнею на руках може бути непросто. Мені потрібно кілька хвилин, щоб відрегулювати слінг-переноску для близнюків, яку Меган сплела для мене, і до того часу, як я влаштовую одного, інший починає метушитися. Або какати. Поки я виходжу з печери до головного вогнища, на мене

вже наплакалися і напісяли. Але врешті-решт я добігаю до головного вогнища і приходжу якраз тоді, коли Стейсі готує коржі для сніданку з коренеплодів і трохи сушеного м'яса. Це не зовсім Макдональдс, але ситно. Вона дає мені один, і я з'їдаю його стоячи, оскільки діти мовчать. Джорджі, Клер, Аріана і Марлен сьогодні сидять біля вогнища. Всі вони з немовлятами, окрім Клер, у якої лише скромна шишка на животі.

Я беру сніданок у Стейсі і з'їдаю його стоячи. Інші тихо перемовляються, Аріана занепокоєно поплескує по спині маленького Аналея, який є рекордсменом з найнеспокійнішого малюка в печері. Я кажу собі, що це помста за те, що його мама дуже прискіплива до нього, але мені шкода Аріану. Вона завжди виснажена, намагаючись доглядати за постійно плачучим Аналеєм, і я знаю, що вона відчуває. Моя Анна - непосида, але Аналей - це щось інше.

Звісно, присутність Аріани та Аналея означає, що мені не доведеться вигадувати багато виправдань, чому я не збираюся сьогодні вранці посидіти біля вогнища. Одна вередлива дитина означає, що інші починають вередувати, і навіть зазвичай весела Талі Джорджі виглядає збентеженою. Вона запихає кулачок до рота і смоче його, ніби намагається вирішити, плакати їй чи ні.

- Я не можу залишитися, - кажу я іншим. - Треба багато прибрати в домі. Хтось бачив Ашу?

Марлен кидає на мене недовірливий погляд. Вона пирхає.

- А що? Вона тобі щось сказала?

Це лише підтверджує моє відчуття, що ми повинні включити її. Плем'я маленьке, і ми всі повинні триматися разом. Бідолашна Аша.

- Ні, - кажу я весело. - Я збираюся зайнятися... сортуванням чаю, і я чула, що вона добре розбирається в ароматах. І я, звісно, вигадала це лайно просто з голови, але звучить правдоподібно, навіть для мене.

- Чай... сортування? - запитує Джорджі, висмикуючи жмут хутра з руки Талі, перш ніж та встигає запхати його до рота.

- Так, сортування чаю. Я продовжую. - Я втомилася від одних і тих же смаків і подумала, що, можливо, вона допоможе мені зібрати кілька нових. У мене є тонна сушеного листя, яке я назбирала перед народженням близнюків, але для мене вони всі виглядають однаково.

- Можливо, вона все ще у своїй печері, - каже Аріана. - Їхня печера поруч із моєю та Золаї. Я бачила там Хемало раніше, і не думаю, що вони рано встають. Аналей гикає, а потім починає плакати, і обличчя Аріани опускається. - О, ні. Все гаразд, друже! Давай. Вона підводиться на ноги, підкидаючи дитину, і йде геть, намагаючись заспокоїти її.

Маленьке личко Талі скривилося, і вона видала незадоволене бекання. За мить згорток, що мирно спав на грудях Марлен, прокидається. Пейсі вмощується на спині Стейсі, і він теж видає незадоволене булькання.

Я забираюся звідси, поки двійнята не підхопили його. - Мушу бігти, - кажу я їм. - Дякую, що попередили. І за сніданок! І я шкандибаю звідти так швидко, як тільки можу, з двома немовлятами, прив'язаними до мене спереду.

Мережа печер, з яких складається житло племені, простора і розгалужена, і я не поспішаю, блукаючи кам'янистим коридором, щоб заколисати своїх близнюків. Я проходжу повз печеру Харлоу і зупиняюся, щоб привітатися, оскільки її шкіра приватності не піднята. Рух показує своєму синові Рухару вирізьблену з кістки брилу, а Харлоу тримає на колінах якесь обладнання, імпрровізовану пару збільшувальних лінз над очима. Вона моргає мені, а потім повертається до роботи. - Привіт, Норо. Як справи?

- Просто уникаю центру плаксивих дітей, - кажу я тихим голосом, посміхаючись, коли Рух ховає блок в одному величезному кулаці, а маленький Рухар хихикає і тягнеться до тата за рукою. Розумний малий. Йому не виповнилося й півроку, а я впевнена, що він випереджає більшість нормальних людських немовлят. - Як ви, хлопці?

- Просто працюю над тим, щоб з'єднати цей дурний штормовий трекер. Я подумала, що він може стати в нагоді в наступному сезоні, але я не можу його увімкнути, і мені потрібно запитати про це комп'ютер, а він повернувся в Печеру Старійшин. Грр. Харлоу трясє кулаком по квадратній, розбірній машині, що лежить у неї на колінах.

- Ви скоро повернетесь на корабель предків? - Я знаю, що вони з Рухом воліють жити там, бо Рух все ще не дуже любить племінне життя після довгого життя у вигнанні.

Вона хитає головою і ворушить пальцями крихітний дріт. - Вектал тримав усіх під замком після того, що сталося з Лайлою. Ти ж знаєш, яким він буває.

Я зітхаю. Так, знаю. Коли він відчуває, що люди байдикують або плем'я не працює як добре змащений механізм, Вектал стає залізним і розправляє з тими, хто приходить і йде. - Мабуть, не допомагає те, що полювання погане і зима буде відстійною. Я гладжу рукою біло-русьве волосся Анни. - Дагеш двадцять чотири дні поспіль ходить на полювання, щоб підготуватися до зими - вибачте, до жорстокої пори року.

- Ага. Додайте все це разом, і ми будемо тут поки що.

Коли Рух знову ховає блок від Рухара, змушуючи дитину реготати, я хмурюся. Моя пара щодня полює... а тут Рух грається зі своїм сином. Я намагаюся не ревнувати, але це важко. - Ти скоро йдеш, Рух? - Нічого не можу вдіяти, мушу запитати.

Він хитає головою. - Виход два. Назад один.

Зазвичай Рух досить небагатослівний, але це не має для мене жодного сенсу. Я поглядаю на Харлоу, щоб уточнити.

- Щойно повернувся з дводенного відрядження, - каже Харлоу, кидаючи ласкавий погляд на свою пару. - Сьогодні у нього вихідний. Завтра знову на чергування.

- Ви маєте на увазі, що у вас є вихідні? - Я жартую, але мені не смішно. Дагеш ніколи не має вихідних.

- Ну, так, - каже Харлоу, дивлячись на мене. Через лупу її очі здаються величезними. - Чоловік повинен трохи відпочити. R&R і все таке.

- Звісно. Тоді мені треба поговорити з Дагешем. Чому він не візьме вихідний, щоб відпочити? І тоді, звісно, знову починається хвилювання. Щось не так зі мною? Він уникає мене? Не може бути. Ми резонансна пара.

Але потім я думаю про Ашу та Хемало... і в мене трохи закисає в шлунку.

- Ну, я пішла, - кажу я, посміхаючись до них, незважаючи на хвилювання. - Мені треба знайти Ашу і привітатися з нею.

- Справді? Розважайся. Тон Харлоу відсутній, і вона нахиляється назад до своєї машини. - Гей, Руху, можеш покласти палець на цей кронштейн, поки я працюю?

Я покидаю їхню печеру, думаючи про Дагеша. Про Дагеша, який ніколи не відпочиває. Я занепокоєна. Моя пара - хороша людина. Він сильний, хоробрий і невтомний. Він любить жартувати, що він мисливець, а не мислитель, але я думаю, що він досить розумний. І я люблю його. Люблю його посмішку, його запах, те, як він дивиться на мене цим чарівним порожнім поглядом, коли я використовую людські терміни, яких він не розуміє. Я люблю бачити його з дітьми. Я не можу уявити себе з кимось іншим.

Але має бути щось, що його турбує.

Від одного з немовлят, закинутих у слінг, який я ношу на грудях, починає тхнути жахливим смородом. От лайно. Час міняти підгузники. Я добігаю до печери Аші та Хемало якраз вчасно, щоб побачити, як звідти вибігає Хемало зі списом у руці та хутряною накидкою на плечах. Він ввічливо киває мені, але не зупиняється. Шкіра приватності відкрита, тож я стукаю в кам'яну стіну - ментальний «залишок» від людського життя, хоча звук практично не чутний - і заходжу всередину.

- Я сказала тобі піти геть, - огризається Аша, не дивлячись у мій бік, натягуючи хутро вище. Вона лежить у ковдрі, спиною до мене. - Іди полювати і залиш мене в спокої.

- Це я, - несміливо кажу я. - Я не вчасно?

Вона обертається і сідає, налякана. Її погляд ковзає до входу в печеру, потім на мене і моїх дітей. - Чому ти тут?

Що ж, це не найдружелюбніше привітання, але я не можу її звинувачувати. Я широко посміхаюся.

- Я подумала, що можу зайти і запитати, чи не хочеш ти допомогти мені посортувати чайне листя.

Вона відкидає чорнильно-чорне волосся назад і звужує очі, ніби не може мене зрозуміти. - Сорт... чаю?

- Так. У мене купа сухого листя, і я не знаю, що з ним робити. Принаймні, ця частина правдива. Я не дуже люблю домашні справи. Кожного разу, коли збирають чайне листя, я просто хапаю жменю і повертаюся до своїх звичайних справ. Можливо, саме тому мій чай зазвичай має смак скошеної трави.

Її погляд ковзає з мого обличчя на дітей.

- У твого комплекта брудна набедренна пов'язка. Вона торкається свого горбистого носа. - Я відчуваю запах.

- Я теж це помітила. Цей запах тримається довго, тож я, мабуть, повернуся до своєї печери, якщо тільки ти не хочеш напахтити свою якоюсь дитячою причандаллям.

На її обличчі з'являється натяк на посмішку.

- Можеш переодягнути її тут. Я не заперечую.

У мене закрадається підозра, що це для того, щоб вона могла залишити брудний підгузник на ліжку своєї пари або щось подібне. Не можу не помітити, що в печері стоять два спальних піддони. Очевидно, що Хемало й Аша не ділять між собою нічого, окрім кімнати. - Нічого страшного. Ми можемо повернутися до моєї печери, і я можу покласти малюків у їхні кошики там.

На мить мені здається, що вона відмовиться, але потім вона знизує плечима і підводиться на ноги.

- Якщо ти не знайдеш більше нікого, хто б тобі допоміг...

Вона думає, що вона моя остання інстанція? Оу. Це трохи сумно. Я випромінюю їй посмішку.

- Взагалі-то я прийшла до тебе, бо Майлак сказала, що у тебе добре око на такі речі. Це так мило з твого боку допомогти мені, справді.

Її посмішка розширюється, і в її кроках з'являється трохи пружини, коли вона взуває черевики і слідом за мною виходить зі своєї печери до моєї. Дорогою назад я підтримую безперервний потік розмов, бо знаю, що інші будуть спостерігати за нами разом, з цікавістю. Нехай їм буде цікаво. Я вирішила, що Аша потребує залучення, і, чорт забирай, я збираюся залучити її.

Ми повертаємося до моєї печери, і я зітхаю, побачивши її. Моє хутро розкидане повсюди, а речі малюків, здається, розкидані скрізь. - Вибач за безлад.

- Не хвилюйся, - каже вона, нахилиючись, щоб підняти викинуту ковдру. - У тебе і так повно роботи з двома комплектами. Навіть один - це виклик.

- Я б сказала, що це занадто, але правда в тому, що я б нічого не змінила, - зізнаюся я. - Я дуже люблю їх обох. - Я так сильно люблю їх обох. Я обережно звільняю близнюків від дитячого слінгу на грудях, а потім кладу їх у ліжечка. Ельзу

потрібно переодягнути, і я стягую з неї маленьку туніку і підгузник так швидко, як тільки можу, тому що Анна починає верещати, коли її кладуть.

На мій подив, Аша бере Анну на руки і притискає дитину до свого плеча. На її обличчі з'являється вираз несамовитої радості та туги, і вона заплющує очі, просто притискаючи мою дитину до себе. У мене підступає клубок до горла від цього видовища. Бідолашна Аша. Попри те, що вона може бути неприємною, вона ще й нещасна.

- Дякую, - тихо кажу я їй. - Іноді мені не вистачає рук.

Вона сміється і розплющує очі, її великі блакитні руки обіймають Анну з особливою турботою. - Ти можеш позичити мою в будь-який час.

- Ти жартуєш, але я, мабуть, візьму це на озброєння, - кажу я їй, коли мию Ельзу і переодягаю її в інший одяг. Коли я обертаюся, Аша влаштовується на моєму улюбленому стільці, а Анна спить, притулившись до її плеча. Вона простягає іншу руку до Ельзи і виглядає схвилюваною від думки про те, що триматиме на руках обох моїх вертлявих, метушливих дітей. Як я можу від цього відмовитися? Я даю їй Ельзу, і вона обережно вкладає дитину в колиску у себе на колінах, однією рукою спираючись на неї, щоб переконатися, що вона залишається на місці. Здається, вона інстинктивно знає, як тримати двійню, і мені стає не по собі від цієї думки. Звичайно, вона знає, як тримати дитину - у неї була власна дитина, навіть якщо це було лише кілька днів.

А тепер, коли діти у когось іншого? Я відчуваю себе так... розслаблено.

- Ти точно не проти? - запитую я її, вагаючись.

- Я рада допомогти, - каже вона і притискає усміхнений поцілунок до крихітної голівки Анни. Думаю, за два роки, що ми тут живемо, я не бачила, щоб Аша посміхалася так часто.

- Ну, поки ти їх займаєш, я візьму свій пакетик чаю, - кажу я і прямую до дальнього кутка печери, де, теоретично, речі мають бути акуратно складені, а натомість вони безладно навалені. Я не надто хороша економка, та ще й з маленькими двійнятами? Ця ідея одразу ж вилетіла у вікно.

- Не поспішай, - бурмоче вона.

Я так і роблю, поправляю кілька речей і розмовляю з нею, поки прибираю. Зрештою, я беру свій пакетик чаю та кілька чашок і висипаю все це на сортувальну шкуру. Чай - це велика справа для са-кхуї. Тут немає фонтанчиків з газованою водою, немає кави, немає нічого питного, окрім води, тож вони знаються на ароматизації чаю і знають, яке листя використовувати, щоб отримати найкращий смак. А я - не дуже. На мій недосвідчений погляд, вони просто виглядають як купи листя. - То які ж смаки найкраще поєднуються?

- Які смаки тобі подобаються? - Її голос мрійливий. Я дивлюся на неї, і вираз її обличчя стає м'яким від туги, коли вона тримає на руках моїх дітей. - Знаєш, я тобі заздрю. У тебе двоє, а в мене жодної. Її очі допитливо блищать.

- Ммм. Я перебираю листя, намагаючись не звертати уваги на неспокій, який викликають у мені її слова. - Сподіваюся, це не прелюдія до того, як ти вирішиш зірвати одну з них. На мій жарт ніхто не реагує, і я піднімаю очі, щоб побачити її здивований вираз обличчя. - А може, це просто людська примха?

- Люди крадуть комплекти інших людей? - Вона виглядає жакливо. - Чому?

- Тому що вони цього хочуть? Я не знаю. Деяким людям недобре. Вираз її обличчя змушує мене почуватися краще. Гадаю, їй це ніколи не спадало на думку. Боже, іноді я люблю цю крижану планету за те, що вона така до біса проста і нехитра.

- Я б ніколи не взяла твої комплекти, Нора. У її голосі звучать ображені нотки.

- О, я знаю, що ти не зробиш цього, Ашо. Я просто жартую над тобою. А тепер скажи, з якого чаю найкраще смакує сніданок? - Сподіваюся, вона зрозуміє натяк на зміну теми.

Але вираз її обличчя не змінюється. - Твої комплекти прекрасні, але я сумую за своїм. Вона обіймає Анну, підібгавши її під підборіддя, і заплющує очі на довгу-довгу мить. - Моя Шамало не дожила до свого кхуї. Вона була надто маленькою при народженні. Її сумні очі розплющуються. - Тепер я не маю нічого.

Боже, вона доведе мене до сліз. Я підходжу і поплескав її по коліну. - У тебе є твоя половинка.

Вона пирхає. Її очі заковчуються від огиди. - Я не хочу його. Ні зараз, ні коли-небудь. Якщо не буде ніякого комплекту, я б не переймалася, якби ніколи його більше не побачила.

Ой.

- Ну, подивись на це з іншого боку. Якщо він довго полюватиме, ти не сумуватимеш за ним так, як я за своєю парою.

- Це нелегкий час, - погоджується вона.

- А ще й двоє немовлят - це не додає легкості, - похмуро кажу я, піднімаючи сухий листок і кидаючи його геть. - Нора не може повернути собі смак до життя, якщо її партнер не поруч.

- Смак?

Я махаю рукою:

- Нічого. Я просто скиглю і відчуваю самотньою.

- Він тебе не торкається? - питає Аша, її погляд стає пильним. - Це і є той твій «смак»?

- Щось типу того, - мені стає ніяково, що я взагалі це згадала.

- Ти просила, щоб він тебе торкнувся?

Її прямолінійність змушує мене почервоніти:

- Хіба я повинна просити після того, як народила йому дітей?

- Ти втомлена. Він втомлений. Може, він думає, що ти занадто втомлена для його члена.

Окей, тепер я справді червонію.

- Можливо, дівчині хочеться, щоб її трохи добивалися.

- Навіщо? - тепер Аша виглядає щиро здивованою. - Якщо ти хочеш злучитися, скажи йому про це. Догеш, як і будь-який інший самець - буде більш ніж радий, якщо самка попросить.

- Так, але... - я намагаюся підібрати правильні слова. - Люди - інші. Нам подобається, коли нас залицяються. Ми хочемо, щоб чоловік говорив нам приємні речі, робив гарні вчинки, щоб показати, як сильно ми йому потрібні.

- Навіщо? - вона все ще виглядає розгубленою. - Ви ж споріднені через резонанс. Звісно, він тебе хоче.

До мене доходить, що якщо Аша не розуміє, чому мені хочеться флірту, то, ймовірно, і Догеш цього не розуміє. Може, все справді так, як вона каже - він просто чекає, поки я перевернусь і скажу: «Дай мені члена», - щоб зрозуміти натяк. Теоретично, це має бути легко... але я ж щойно народила двійню і зовсім не відчую себе сексуальною.

Але я сумую за своїм партнером. За нашою близькістю, за тим, як затишно було в його обіймах. Що ж, доведеться зібратись і прямо попросити його.

Можливо, настав час для плану спокушання - сексуальна туніка з глибоким вирізом, зачіска, може, навіть трохи парфумів. Я зроблю себе красивою та доступною - можливо, він зрозуміє натяк. Торкаюся своїх відрослих пасм - вони жакливі, але зачіска точно не в пріоритеті поруч із денним сном... і ще сном.

- Можливо, я щось зроблю з волоссям.

Вона знизує плечима.

Я ще трохи бавлюся пасмами, потім повертаюся до неї:

- Ти б не хотіла поглядіти за малюками сьогодні ввечері? Хоча б кілька годин?

- Щоб ти могла вимагати члена у свого партнера? - її очі блищать від веселощів.

Таки доведеться навчити цих са-кхуї трохи витонченішим евфемізмам. Я кручу в руках листочок, уявляючи майбутній вечір спокушання.

- Щось типу того, ага.

Аша киває:

- Я погляджу за ними. І ще - не пий чай з цього листка.

Я розглядаю його уважніше:

- Чому?

- З нього роблять чай, що викликає послаблення. - Вона легенько поплескує Анну по спинці. - Очищення живота. Дуже сильне.

Я помічаю кілька таких листків серед зібраного.

- Напевно, добре, що ти тут.

Вона сміється:
- Напевно.

Дагеш

Сьогодні була чудова охота. Моя спина, кістки та м'язи болять, поки я йду стежками назад до племінної печери. Цілий день я тягав двісті до нового сховища і позначав його. Їжі було багато, але завжди є ще що зробити, і завжди є ще більше двісті. Коли я дотягнув останню напівзамерзлу тушу до сховища, побачив ще одне стадо вдалині, що прямувало до гір. Воно велике, і було б розумно піти за ними й трохи зменшити їхню кількість.

Але це вже на завтра. Я міг би вирушити за ними й цієї ночі, але мене переповнює бажання побачити свою пару й наших дітей. Навіть якщо вони сплять - просто побачити їхні обличчя буде досить. Щодня я нагадую собі, заради чого працюю. Заради моєї Но-ра і наших малюків. Щоб вони посміхалися протягом довгої, жорстокої пори і не плакали від голоду.

Коли я дістаюся печери, мої кроки сповільнюються від утоми. Моя Но-ра була зайнята - хутра випрямлені, кошики переставлені. Вогонь не загашено, попри пізню годину, але вугілля вже майже згасло - ознака того, що за ним давно не доглядали. Згорнувшись у хутрах, лежить моя пара, її щока спирається на руку. Я усміхаюся, побачивши її такою гарною, і підходжу до кошиків з дітьми.

Вони... порожні. Їхні ковдри рівні, всередині немає жодного синього немовляти з жовтим волоссям.

Сира паніка стискає мої груди. Де мої дівчатка? Де Ах-нах і Ел-сах? Я торкаюся хутра, щоб упевнитися, що очі мене не зраджують, а тоді кидаюся до Но-ри.

- Прокинься! Ах-нах і Ел-сах! Їх нема -

- Ммм, - бурмоче Но-ра сонно. Вона підводиться, і її туніка зсувається з плеча, відкриваючи майже всю повну груди.

- Малята? А, я дала Аші поглядіти за ними сьогодні.

- Аша? - перепитую я, не вірячи почутому. - Та, що з Хемало?

- Не думаю, що вона хоче бути з ним, - сонно каже Но-ра. - Але так. Я заснула? Вибач. Хотіла лише трохи подрімати... - Її голос обривається позіхом. - Але ж який чудовий це був сон.

Полегшення накриває мене, і я починаю розслаблятися. Я сідаю поруч зі своєю парою і потираю обличчя, сам позіхаючи.

- Я не побачив малюків, - бурмочу. - Я злякався -

- Все добре, - заспокоює Но-ра. Її руки тягнуться до мого одягу, розв'язуючи шнурівки, а її туніка досі спадає з одного плеча. Її груди блищать у вогні, і мій член твердіє у відповідь. Її прохолодні пальці ковзають по моїй шкірі, і мої руки тягнуться до неї.

І тоді я помічаю, що її гарне волосся обрізане.

Я здивовано торкаюся її пасм. Раніше в неї було жовте волосся нижче плечей, а тепер воно зникло. Лишилося лише м'яке коричнєве.

- Твоє волосся!

Вона торкається зачіски:

- Тобі не подобається?

- Воно зникло!

Її обличчя сумнішає:

- Тобто - ні?

- Просто... чому ти його обрізала?

- Воно вже зовсім віросло, - каже Но-ра, і я не зовсім розумію, що це означає.

- Мені не подобалося, як воно виглядало.

Вона дивиться насторожено, і я гладжу її щоку:

- Ти гарна, що б ти не зробила зі своїм волоссям. - Я не можу не подивитися на нього ще раз. Дивно.

Вона плескає мене по плечу і допомагає зняти брудну туніку.

- Я виперу її завтра. Ти залишишся вдома? Інші мисливці іноді беруть вихідний, знаєш.

Я думаю про велике стадо двісті, що прямує до гір.

- Я маю йти на полювання, - кажу я. - Там нове стадо поблизу, буде багато м'яса.

- Якщо вже треба, - зітхає Но-ра. Вона підсувається ближче, її повна груди торкається мого плеча. Я стримую стогін бажання. Минуло багато місяців, відколи я востаннє володів своєю парою, але я не хочу накидатись на неї, коли їй явно треба сон.

- А якщо я зроблю тобі масаж? Ти ж так тяжко працював.

- Ма...саж? - я не знаю цього слова; навіть не певен, що зможу його вимовити.

Вона усміхається грайливо:

- Я розітру тобі спину. Тобі сподобається. А після, можливо, ще й пограємо трохи. - Її палець звабливо ковзає по моєму животу.

- Мені подобається ця ідея, - кажу я, член пульсує від бажання. Я зачаровано дивлюсь, як вона стає на коліна й плескає по хутру. Я лягаю, і через мить її руки торкаються мене.

Я не можу стримати стогін. Як тільки вона починає масажувати, весь біль і тривоги дня зникають. Я заплющую очі, поки її руки ковзають шкірою, натискаючи на втомлені м'язи й забиті місця.

- У мене сьогодні був гарний день, - каже вона тихим, ніжним голосом. - Аша прийшла й допомогла з малюками. Спершу я не знала, що думати, але вона мені справді подобається.

- Ммм? - мій розум у приємному тумані. Це наче сон - моя ніжна, зваблива пара масажує моє тіло, я лежу в хутрі, поки вона дбає про мене. Її слова тривають, але я втрачаю концентрацію. Я дуже втомлений.

Я просто заплющу очі на мить.

Нора

- Ну й бляха.

Сексуальний масаж? Провал. І то серйозний. Я дивлюся на свого партнера, який міцно спить і хропе, з роззявленим ротом на моїй подушці. Я... навіть не можу сердитись. Він такий виснажений. Операція «Сексуальний час» доведеться відкласти на інший день. Я лягаю поруч із ним на хутра, обіймаю за талію і вирішую теж трохи подрімати.

- Не розумію цього, - скаржуся я Аші наступного ранку, поки ми сортуємо ще трохи чаю. Вона принесла кілька мішечків зі своєї власної колекції, і ми змішуємо смаки, а малюки сидять на хутрі поруч і весело розмахують рученятами. - Я знаю, що він мене любить. Я знаю, що він любить малюків. Але щоразу, як я прошу його залишитись вдома і трохи відпочити, він усе ігнорує й одразу ж мчить знову на полювання.

Аша витягує з моїх рук засушену закручену гілочку листя й кладе її в розділ, який ми позначили як «ліки». Ой. Я справді зовсім не маю ока до таких речей.

- Це страх.

- Страх? - перепитую я. - Страх чого?

Вона кидає на мене багатозначний погляд:

- Страх не впоратися. У нашому племені немає жодного, хто б не пережив жорстокий сезон, коли шлунки були порожні. Ось чому він так багато полює. У нього є ти й його діти, яких треба годувати. І я давно знаю Дагеша. Він дуже... - Вона замислюється, підбираючи слово. - Відданий.

Я повільно киваю. Мій малюк - дуже відповідальний. Йому часто дають завдання, яких не дають іншим, бо Вектал знає, що він викладеться на всі двісті. Думаю про Дагеша - і відчуваю провину. Я дратувалась, що він зникає ще до світанку, залишаючи мене з двома малюками, а він, виявляється, весь цей час переживає зовсім інше. Думаю, Аша має рацію - він відчуває величезну потребу забезпечити нас усім. Він давно без сім'ї; з розмов уночі я знаю, що його мати померла невдовзі після його народження, а батько - під час тієї страшної хвороби кхуї. Здається, він просто божеволіє від бажання всім догодити.

Бідний мій Дагеш. Він так старається. Я відчуваю приплив любові до нього. Його страх зрозумілий, але ж він не допоможе, якщо він просто знесилить себе, намагаючись тримати все на плечах. Він має зрозуміти: потрібен баланс, і ми не померемо з голоду, щойно він зробить перерву. Чи є ризик нестачі їжі? Звісно. Але всі інші полюють трохи більше, не двадцять чотири на сім. Інші партнери беруть вихідні, щоб провести час із сім'ями. Мій солодкий, одержимий мисливець має на день-два покласти свій спис і трохи відпочити. Інша річ - якби ми ненавиділи одне одного, як Аша і Хемало. Тоді мені б було байдуже, що він зникає щодня. Але

правда в тому, що... я сумую за ним. Я тужу за ним - не лише за його тілом, а й за його усмішкою, його теплом, присутністю, дотиком, незмінною підтримкою.

Я знову дивлюся на Ашу:

- А ти б не хотіла ще раз поглядіти за малюками?

Аша завмирає:

- Ти... довіряєш мені?

- Звісно. Чому б ні? Ти останні кілька днів мені так допомагала. - Я всміхаюся їй, щоби вона знала, що я говорю серйозно.

Її власна усмішка повільно розцвітає на обличчі:

- Я була б рада. - Вона нахиляється і піднімає розмахуючу рученятами Анну з ковдри, пригортає її. - Вони такі гарні дітки.

Такі? Це ще зміниться, коли вона пробуде з ними повноцінний вечір, але я не можу не погодитися - я теж вважаю їх особливими.

- Я знаю, що доведеться годувати їх, тож ти зможеш приходити переривати нас, звісно, але кілька годин наодинці з партнером були б просто чудові.

- Можеш не пояснювати, - відповідає Аша. - Я догляну за ними й прийду лише, якщо потрібно буде годувати. Тобі слід переконати свого партнера, що йому потрібен відпочинок.

- Такий план.

- Я думаю, твій справжній план - повернути свій «груф».

О, ще й як. Я абсолютно серйозно налаштована повернути свій груф. Я сміюся й кидаю ще кілька листків у мішечок. Груф Нори офіційно повертається сьогодні ввечері.

Дагеш

Я не повертаюся до племінної печери кілька днів поспіль. Сніг падає густо, мов каскадна грива, і я не бачу навіть власної руки перед обличчям. Я залишаюсь у мисливській печері два світанки, а коли нарешті можу вийти, мушу знову позначити дерева, де сховані запаси, щоб їх можна було знайти, коли сніг насипле ще вище. На третій захід сонця я вже повертаюся до племінної печери, але на моєму шляху з'являється пара хопперів, і я теж їх вистежую. Сьогодні ввечері моя пара матиме свіже м'ясо. Я можу цим пишатися, хоч і хвилююся через пропущені дні. Мене дратує, що буря застала мене далеко від печери - якщо вже мені довелось два дні байдикувати біля вогню, то чому не поруч із парою в моїх обіймах? Сплеск туті пробігає крізь мене, і я думаю про Но-ру і її радісну усмішку. Думаю про жовту гриву на головах наших двох дітей. Я сумую за ними всіма так сильно, що це аж болить у грудях. Це змушує мене йти швидше по вкритих снігом стежках і схилах - бо мені потрібно їх побачити.

Я намагаюся відігнати тривожні думки, йдучи назад, але минуло вже надто багато часу. За три повних світанки може трапитись будь-що. А якщо племінну печеру завалило снігом і ніхто не може вибратись? А якщо метлаки напали, поки Но-ра вийшла по трави? А якщо А-на - яка постійно плаче - захворіла на хуї, а Мейлак не змогла її вилікувати? А якщо в Но-ри повністю зникло молоко, і діти не можуть їсти? Тривожні думки мчать моїм розумом, мов вода, поки я не починаю бігти, шалено прагнучи побачити свою сім'ю. Мені потрібно почути сміх моєї Но-ри, доторкнутись до щічок моїх дочок і переконатися, що з ними все гаразд.

Коли я повертаюсь, Бек стоїть перед входом до племінної печери, позіхаючи й спираючись на стіну скелі. Він виглядає знудженим. Я знаю, що він чергує, але бачити, як він прохолоджується, поки я полюю, щоб нагодувати свою сім'ю? Це мене дратує. Він відштовхується від стіни, щойно я наближаюсь, і кидає самовдоволений погляд.

- Нарешті вирішив повернутись?

- Якби в мене був вибір... - гаркнув я. - Якщо вже ти охороняєш, то будь наготові. Метлак не стане тебе будити, якщо вирішить напасти.

Він роздратовано киває, ніби хоче на мене накинутися. Мій хвіст сіпається сердито, і я виставляю свої роги. Хочє бійки? Я не проти.

Щелепа Бека стискається, і він повільно наближається до мене, кулаки зжаті. Він піднімає підборіддя:

- Я проігнорую твої слова і дозволю тобі побачити свою пару, бо ми друзі.

Я свердлю його поглядом, але він лише торкається мого плеча і відходить.

- Якщо все ще хочеш битися вранці - приходь.

Це зверхнє зауваження дратує мене ще більше. Але я знаю Бека. Ми вирости разом. Ми з ним не мислителі - ми діємо. Я його образив, він відповів зверхністю, і

нам треба погарчати одне на одного. Я це розумію, хоча моє тіло все ще готове до бою.

З печери лунає жіночий сміх, і я різко обертаюсь. Моя пара. Мої діти. Всі мої дівчата. Моя родина. Мені немає діла до Бека.

- Я з тобою ще розберусь, - кажу я йому.

Він фиркає, мов сердитий двісті.

- Іди, ганяйся за своєю самкою. А я тут залишусь, виконуючи свій обов'язок. - Його голос кислий. - Мені нема до кого повертатись.

Його слова гіркі, і я розумію, що він має рацію. У нього нічого немає, а в мене є моя пара і родина. Мені не варто витратити час на сварки. На моєму обличчі з'являється повільна усмішка.

Бек заковчує очі й піднімає спис, поки я відвертаюсь.

Я забігаю до печери, прислухаючись до жіночого сміху. Біля вогнища поруч із Севвах сидить група жінок - вони сміються і шиють. Моєї Но-ри там немає, тож я ігнорую їхні привітальні вигуки й іду далі вглиб печери, шукаючи свою пару.

Вона виходить із печери Векталя та Шор-шіє за мить, сміється і тримає оберемок хутра. Її підстрижене до плечей волосся заплетене в дві короткі кіски біля вух, а обличчя світиться щастям.

- Но-ра! - гукаю я, і серце стискається від радості при вигляді її. Вона така гарна, моя пара. Я міг би дивитися на неї годинами і бути щасливим.

Її погляд миттєво знаходить мене, і вона видає радісний писк. Но-ра кидає хутра на підлогу печери й кидається до мене з розпростертими руками. За мить вона вже стрибає мені на шию, обіймаючи і засипаючи моє обличчя поцілунками.

Я міцно її обіймаю і сам вкриваю її маленьке обличчя поцілунками знову й знову. Світ навколо поступово стає на свої місця. Коли вона востаннє цілувала мене з такою радістю? Вона мене кохає, але останнім часом ми обоє були дуже втомлені. І я розумію: це - її поцілунки, її маленькі холодні людські руки на моїй шкірі - мені потрібно не менше, ніж її усмішки.

- Я скучив за тобою, - гарчу я, ледве стримуючи бажання повалити її на підлогу й заволодіти нею, як дикун.

Но-ра дарує мені ще один щасливий поцілунок:

- І я за тобою! Де ти був? Я так хвилювалась!

- Застряг у бурі, - відповідаю я, ще раз цілуючи її губи. Але батько в мені не може не спитати: - Де наші діти?

Вона сміється, і її сміх такий легкий і дзвінкий, що я мимоволі усміхаюся у відповідь:

- Аша мені допомагає. Вона обожнює гратися з Анною і Ельзою. Ходімо, я тобі покажу.

Ще раз її поцілувавши, я спускаю її на підлогу. Я нахиляюсь до покинутих нею згортків хутра, піднімаю їх і тримаю попереду себе, щоб ніхто не помітив, наскільки сильно я скучив за своєю парою. Декілька людей підходять, вітаються, але моя увага зосереджена лише на Но-рі, яка бере мене за руку і веде до нашої печери. Її стегна звабливо погойдуються, і вона кидає на мене грайливий погляд із обіцянкою, що змушує мене радіти, що я прикриваюся хутром.

Коли ми заходимо до нашої печери, Аша вже там. Вона тримає маленький кістяний брязкіт над близнючками, які лежать на ковдрі. Вона кидає погляд на Но-ру, потім піднімається і відходить, а я кидаюся вперед, щоб взяти на руки своїх дочок. Я скучив за їхніми маленькими личками, беззубими усмішками і навіть за смородом брудної пов'язки. Я обіймаю А-ну, цілую її кругле обличчя десятки разів, перш ніж Но-ра забирає її з моїх рук, а я беру Ель-су і дарую їй ту саму любов.

- Я скучив за родиною, - кажу я, міцно притискаючи Ель-су до себе. Здається, я вперше за кілька днів можу по-справжньому розслабитися.

Но-ра з тривогою поглядає на Ашу, а потім передає їй дитину.

- Поцілуй їх поки що, Дагеше, бо сьогодні вони підуть з Ашою, - каже Но-ра.

Я здивовано хмурюся:

- Вони йдуть? Чому?

- Бо ми з тобою сьогодні матимемо вільний вечір - тільки удвох, - відповідає вона, піднімаючи стос дитячих пов'язок і складаючи їх у кошик. - Ми спокійно відпочинемо й поговоримо.

Я тримаю доньку на руках, намагаючись не насупитися, поки Аша бере А-ну на стегно і відходить з кошиком, який подає їй Но-ра.

- Ми ж і так зараз говоримо.

Я здивовано хмурюся. - Вони? Чому? -

Но-ра терпляче дивиться на мене, а потім простягає руки до Ел-са. - Нам треба поговорити. Коли Аша йде, Но-ра дивиться на неї, а потім підсовується ближче до мене. - Це людською мовою означає - ти збираєшся дати мені свій член.

Ох.

Ох. Я ковтаю сміх, ще раз цілую свою крихітну донечку, а потім віддаю її на руки. Моє тіло приємно гуде від цієї думки, і хоча в грудях у мене тихо, мене переповнює хіть до моєї половинки, майже така ж інтенсивна, як резонанс. Минуло багато часу з тих пір, як ми обіймали один одного і досліджували. Я скучив за цим, і я скучив за своєю Но-ра. Я дивлюся, як вона вкладає Ел-са в свій кошик, а потім несе все це до печери Аші. Вона не жартує, коли каже, що ми проведемо ніч разом. Ця думка сповнює мене абсурдною насолодою.

Поки її немає, я знімаю з себе брудну шкіру і вмиваюся талою водою, що гріється на вогнищі. Я засинаю, заколисаний теплом у печері, з заплющеними очима. Минула довга жменя днів, довгий оберт місяця. Я думаю про завтрашній

день, про все, що треба зробити. Треба розставити пастки, викопати ями, перевірити схованки, поповнити запаси в мисливських печерах. Я втомився до кісток, думаючи про все це. Я б краще залишився з Но-ра в печері і цілував кожен сантиметр її м'якого людського тіла. Але лежання в хутрі з моєю подругою не прогодує її в жорстокий сезон, тож я мушу вийти назовні. Я проводжу рукою по обличчю і натягую на груди свіжу туніку. Я мушу не спати. Мені потрібно доторкнутися до моєї подруги, взяти її тіло під своє. Відчути її смак. Я стогну від цієї думки. Як давно я не ховав обличчя між її ніг і не пробував на смак її піхву? Занадто давно.

Но-ра повертається не одразу, і я відкушую кілька шматочків сушеної *кахи*, а потім лягаю в наше хутряне гніздо, чекаючи на свою пару. Мої очі починають заплющуватися, виснаження, з яким я борюся, підкрадається до мене.

Рука торкається мого плеча, пробуджуючи мене. Я смикаюся, ледь не збиваючи Но-ра рогами по голові.

Вона хихикає і відходить назад.

- Вибач. Мене не було трохи довше, ніж я думала.

- Я заснув, - бурмочу я, намагаючись стримати позіхання. Я тягнуся до неї, притискаючи до себе.

- Ходімо, ми будемо спаровуватися...

Но-ра знову солодко сміється і притискається до мене, але підтягує ковдри.

- Можемо спершу поспати. Ти втомився.

- Я втомився, але теж хочу спаровуватися, - кажу я, притискаючи поцілунок до її щок. Її щелепа така маленька і ніжна, що я не можу втриматися, щоб не провести по ній іклами.

Вона здригається, а потім торкається мого плеча.

- Гаразд, якщо хочеш не заснути, нам треба поговорити.

- Я не вмію говорити, - кажу я їй. Я б краще продовжував відволікати її.

- Припини. Ти досить розумний.

- Так і є. Подивись, як багато ми зараз говоримо, - кажу я їй між стисканнями горла. Я перевертаю наші сплетені тіла, поки вона не опиняється піді мною, в хутрі. - Подивись, як багато рухаються наші роти.

- Твій, можливо, - дражниться вона, але її сміх перетворюється на легке зітхання задоволення, коли мій язик торкається її горла. Її руки опускаються до моїх рогів, і вона притискає мене до себе. - Ти мене відволікаєш, чи не так?

- Я тебе куштую, - виправляю. - Не відволікайся.

- Але я дуже хочу поговорити.

- Можеш говорити, - кажу я їй. Я хапаю її за поділ туніки і тягну вгору.

- Поки мій рот вільний, щоб відчути твій смак.

Моя мила Но-ра видає ще один м'який звук задоволення, її стегна піднімаються на хутрі. - Я просто хочу знати, що сталося. Чому ти більше не приходиш додому.

Я сідаю, відволікаючись від своєї спокусливої пари.

- Ти думаєш, я не хочу бути тут?

Погляд її очей стурбований.

- Я не знаю. Я кажу собі, що у нас з тобою все добре, але потім ти встаєш ще до світанку і не повертаєшся додому, поки я не засну.

- Я полюю...

- Я знаю, що це так. Її рука переходить до моєї руки, і вона гладить її, заспокоюючи мене.

- Я знаю, що ти дуже важко працюєш, крихітко. Але мене це не хвилює. Мене турбує те, що всі інші пари час від часу беруть вихідний, щоб розслабитися. А ти ніколи не відпочиваєш. Відколи народилися дівчатка, ти завжди за дверима. Її рот стискається, а нижня губа ледь помітно тремтить.

- Іноді мені здається, що це через мене.

- Що? Ніколи. Я падаю на неї, притискаючи швидкі, гарячі поцілунки до її обличчя та горла. Це людський звичай, який я люблю, цілуватися. Я ніколи не можу втомитися від того, щоб припасти ротом до моєї пари.

- Якби це був мій вибір, я б лежав з тобою в ліжку цілий день. Але я не можу. Тебе треба годувати. Близнюків треба годувати. Навіть зараз, думка про кошенят, голодних і наляканих в глибокі, холодні дні жорстокого сезону, викликає страх у моєму тілі.

Вона протестуюче хитає головою.

- Але ж нас годують...

- А що, якщо цього буде недостатньо? - занепокоєння, яке я так довго терпів, виривається з мене. - Що, якщо ми пройдемо половину жорстокого сезону, а їжа закінчиться? Минулого сезону нам не вистачало їжі. Я намагаюся не думати про це, але це обпікає моє нутро. - Цього року сніг випаде раніше, а людей треба буде годувати більше. Що, якщо...

Но-ра прикладає палець до моїх губ, змушуючи мене замовкнути.

- Тоді ми з цим розберемося. Але цього року ми підготуємося краще. Комори вже переповнені. Всі мисливці працюють понаднормово, щоб заповнити схованки. Тіффані вирощує рослини, а ми сушимо ягоди. Ніхто не буде заскочений зненацька. Її рука торкається моєї руки, потім тягнеться до однієї з моїх довгих кіс і починає гратися з нею.

- Але ти не зможеш допомогти, якщо вб'єш себе від виснаження.

Її руки «навіть якщо тільки на моїй гриві» приємні. Ця близькість, цей комфорт приємні. Мені цього не вистачало в моїй постійній потребі ходити на полювання.

- Я просто хочу зробити все, що в моїх силах.

- Я знаю, що ти любиш, Дагеш. Те, як вона вимовляє моє ім'я по-людськи, завжди викликає у мене посмішку - вона не може вимовити його правильно, але завжди дуже старається. - Але якщо ти не зможеш полювати одного дня, інші підхоплять твою слабкість. Тому ми і є плем'я. Ми всі робимо свій внесок і допомагаємо іншим. Ніхто не дасть нікому померти з голоду.

Я глибоко вдихаю і киваю. Те, що вона каже, має сенс.

- Це... важко. Я завжди бачу, що можу зробити більше.

- Завжди буде більше роботи, - каже вона мені. - Як ти думаєш, що я відчуваю з дітьми? А печера? А готувати? А шиття? Чорт забирай, я за всім ходила в магазин, а тепер мушу сама шити собі кляті труси. Ти знаєш, як це пригнічує?

Я хмурюся:

- Ні. Я не...

Вона знову лагідно поплескує мене по руці:

- Благослови тебе, коханий. Просто уяви собі, що для мене це теж зовсім інше, і я стараюсь. Але ми рухаємось день за днем. Це все, що ми можемо зробити. І хоч я вважаю, що це прекрасно, що ти такий працьовитий, мені й дівчатам ти теж потрібен поруч.

Її пальці дбайливо беруться за кінець моєї коси, і вона розв'язує стрічку, звільняючи мою гриву.

- Тому що тобі потрібна допомога з ними? - питаю я, і хвиля провини знову накриває мене.

- Ні, - відповідає вона, м'яко проводячи пальцями крізь мою гриву, повільно розплітаючи косу. - Аша показала мені, що всі готові допомогти - варто лише попросити. Якщо діти мене виснажать, хтось інший підхопить. - Її погляд зустрічається з моїм. - Я хочу, щоб ти був тут, бо я тебе люблю, я за тобою сумую, і не хочу, щоб ти пропустив момент, коли дівчатка почнуть ходити.

Мої губи сіпаються в усмішці, коли я згадую її попередні слова. - І тому, що ти хочеш мій член?

Вона посміхається. - І це теж.

Я нахиляюся, щоб поцілувати її кумедний маленький людський ротик з квадратними, тупими зубами. - Як ти могла подумати, що я тебе не хочу?

- А може, це тому, що ми не займалися сексом відтоді, як народилися діти? Я питала цілительку, і вона сказала, що я вже давно готова, але ти був надто зайнятий.

Вона хотіла спаровуватися? Я згадую довгі ночі, коли я обіймав її, моє тіло було сповнене потреби, але я боявся натиснути на неї занадто сильно.

- Чому ти не сказала раніше? - питаю я.

- Бо люди так не роблять! - зітхає вона. - Хлопець має зробити перший крок! Він фліртує й залицяється до дівчини!

- Залицяється? Що ти маєш на увазі під «залицяється»? - я морщу лоба. - Чому у людей стільки правил?

- Я маю на увазі, що ти мав сказати мені, що хочеш сексу! - На її обличчі з'являється той вираз, коли їй ніяково.

- Ти щойно виштовхала з себе двох дитинчат. Двох. Я не знаю, як це відчувається. Як я міг зрозуміти, що ти вже готова до спарювання, якщо ти мені цього не сказала?

- Я натякала!

- Я не знаю цих натяків.

Вона закочує очі, але посміхається:

- Ти найгірший фліртувальник у світі, Дагеше.

Я сідаю і розводжу руками:

- А з ким мені було фліртувати? З Мейлак? У неї є пара. З Ашою? У неї теж. І ще до того, як у них з'явилися пари, у них були партнери для насолоди. А коли я зустрів тебе, ми одразу зрезонували. Мені не потрібно було фліртувати, бо мій хуї вибрав тебе.

- Тобто ти хочеш сказати, що просто не помічав моїх сигналів? А як щодо мого туніки з глибоким вирізом?

Я кидаю на неї втомлений погляд:

- Ти годуєш наших дочок. Твоя туніка частіше знята, ніж на тобі.

Но-ра знову хихикає:

- Гаразд, добре. Значить, ти вважаєш, що я повинна бути прямолінійнішою?

- Ти щойно сказала, що хочеш мій член. Це перший чіткий знак, який ти мені дала, що готова до спарювання. - Я нахиляюся й цілую її усміхнені вуста. - Він завжди готовий для тебе.

- Ну тоді, - каже вона хрипким голосом, - я навчусь бути очевиднішою. А як тобі такий сигнал?

Вона простягає руку між нами й обхоплює мої яйця.

Я урочисто киваю:

- Хороший сигнал.

- Ти можеш відповідати мені сигналом, знаєш? - каже Но-ра. - Скажи мені, коли відчуваєш збудження і хочеш уваги від своєї пари. Є стільки речей, які ми можемо робити.

Вона відпускає мене, але проводить рукою по моєму стовбуру, а потім її пальці ковзають до шпори й починають дратувати її.

Я стогну, шалено бажаючи, щоб вона знову взяла мене в руку й не зупинялась.

- Мій сигнал... більш інтенсивний.

Одразу ж уявляю, як я б показав їй, що хочу її - і ледь не кінчаю прямо їй у долоню.

- Ооо? Думаю, ти маєш показати мені. Здається, я теж так думаю. Я ковзаю по її тілу і хапаю за пояс її легінсів, стягуючи їх донизу. Я чую, як вона злякано зітхає, але не зупиняюся. Я мріяв зробити це відтоді, як вона завагітніла, щоб спаровуватися з комфортом. Я скучив за її смаком, за м'якістю її складок, що торкаються мого язика. Я стягую її легінси до колін, перш ніж вона їх скидає, а потім закидаю одну з її струнких ніжок собі на плече.

- Ти така гладенька і м'яка, - бурмочу я, проводячи ротом по внутрішній стороні її стегна. Я хочу куштувати її всю, всю ніч напроліт.

Но-ра скиглить моє ім'я, і її руки повертаються до моїх рогів. - Здається, мені подобається твій сигнал.

Я знаю, що вона любить. Мені це теж подобається. Я відчуваю запах її збудження, чим ближче підходжу до її піхви, і бачу її рожеві складки, що визирають з-під кучерів, які їх прикривають. Я ще більше розсовую її стегна і притискаюся до неї обличчям, про що думав уже кілька обертів місяця. Смак її солодошів танцює на моєму язичці, і я знову стогну, облизуючи її довгими, інтенсивними рухами, щоб захопити кожну краплину соку.

- Цього мені не вистачало, - бурмочу я в перервах між лизанням.

- Боже, мені теж, - дихає вона, і я відчуваю, як тремтить її тіло. Я відчуваю, як вона здригається з кожним рухом мого язика, і зосереджуюсь на її маленькому третьому соску між складками, бо знаю, що їй подобається, коли я його обводжу. Но-ра стогне і штовхає стегнами вгору, заохочуючи мене.

Мій член жорстко твердий, моя потреба в ній інтенсивна. Я відчуваю себе так, ніби повернувся до першого разу, коли ми спарювалися, коли я штовхнув її і одразу ж скінчив, не звикнувши задовольняти пару. Мені знадобилося два оберти місяця, щоб навчитися протриматися достатньо довго, щоб переконатися, що вона кінчила першою. Тепер я переконуюся, що вона робить це щоразу, але сьогодні? Сьогодні вночі буде важко дочекатися.

Тоді я мушу примусити її кінчити швидше.

Я палаю бажанням бути всередині неї, але знаю, що довго не протримаюся. Тож спершу я мушу задовольнити її язиком і губами. Я лижу її складки, проводячи язиком по її м'якості знову і знову, поки вона не кричить від задоволення. Коли її стегна знову вигинаються, я проштовхую палець всередину і мало не кінчаю від того, яка вона тута і мокра. Солоденька піхва моєї пари готова до мого члена.

Но-ра кричить, її руки міцно стискають мої роги, коли я втираю палець у неї. Є місце, просто всередині, яке відрізняється від решти її слизького тепла, і я шукаю його. Одного разу я знайшов його, і вона здичавіла в хутрі, коли я це зробив. Я хочу, щоб вона зробила це знову.

Я проводжу пальцем по внутрішній стороні її тугої піхви і відчуваю невелику, фактурну пляму на її стінках. Відразу ж лунає її гучний крик, а потім вона хапає подушку і накриває нею обличчя. Ага. Я знайшов її. Задоволений собою, я оближую її третій сосок і знову натираю місце всередині неї, чекаючи.

Це триває недовго; за мить вона вже викрикує моє ім'я в подушку, її стегна смикаються, її піхва стискається навколо мого пальця, а її соки заливають мені рот. Вона кінчає так сильно, що я відчуваю, як все її тіло здригається від сили її реакції, і це робить мене диким від потреби.

Я востаннє цілую її смачну піхву, а потім стаю навпочіпки над своєю подругою. Я розсовую її стегна і засовую свій член у її тепло, відчайдушно прагнучи опинитися всередині неї.

Вона знову кричить у подушку, цього разу

- Так!

Мої очі ледь не закриваються назад у голову від непереборного задоволення, коли її туга піхва охоплює мій член, сильно стискаючись навколо нього. Її складки труться об мою шпору, коли я рухаюся вперед, ковзаючи по ній. Мені подобається це відчуття, і я беру одну руку і стискаю її складки разом, коли я знову штовхаю. Вона штовхає мою шпору вздовж її слизького каналу, і крик, що виринає з неї, майже такий же сильний, як і мій власний. Її піхва міцно стискає мене, а потім я відчуваю, як її тіло здригається, коли вона кінчає вдруге.

Моє власне вивільнення виливається з мене. Зі стогоном мій мішок притискається до стовбура, а потім я втрачаю контроль, встромляючись у м'яке тепло моєї пари з несамовитою силою, коли моє насіння виливається з мене. За моїми повіками танцюють плями, і я продовжую неглибоко встромляти, чекаючи, поки відновиться дихання. Зрештою, це відбувається, і я притискаю ніжні поцілунки до спітнілого обличчя моєї Но-ри, коли вона відкидає подушку і задихається.

- Моя любов, - прошепотів я. - Моє серце.

- Боже, як мені цього не вистачало, - каже вона і обіймає мене за шию. - Досі не усвідомлювала, як сильно.

Я теж. Я перевертаюся на бік і міцно притискаю її тіло до свого, наша волога шкіра притискається одна до одної. Ми зробимо це знову, щойно до мене повернуться сили, присягаюся. Кілька разів цієї ночі, і ще раз на світанку.

Її рука гладить мою руку, ніби не може перестати торкатися мене.

- Я кохаю тебе.

- Ти моє серце, - кажу я їй знову. - Ніколи не сумнівайся в цьому.

- Тоді візьми вихідний, - заохочує Но-ра. Вона хапає мене за хвіст і стискає його біля основи, погладжуючи там, де він стикається з моєю спиною. Відчуття... інтенсивне, і мій втомлений член знову оживає. - Залишайся завтра. Ми розслабимося, і ти зможеш провести час зі мною та дітьми.

- Я хочу, але...

- Ніяких «але», - дорікає вона мені. - Ми не будемо голодувати через те, що ти пропустив один день полювання.

Я буркнув. Можливо, вона має рацію. Може, я скажу Беку, щоб він підняв свою зарозумілу дупу і пішов полювати замість мене, а сам стану перед входом до печери зі списом. Но-ра може скласти мені там компанію. Побачимо. Я погладив її дивне, коротке волосся, що відкинуло її обличчя назад.

- Ти ж знаєш, що це ненадовго, моя Но-ра. Будуть довгі дні поспіль у жорстокий сезон, коли ми зможемо проводити весь день у наших хутрах разом.

- Я знаю. Вона повільно посміхається мені. - Я знаю, що нам треба готуватися до зими, і що зараз багато роботи, щоб ми були в безпеці пізніше. Але зараз тобі потрібен день відпочинку, а мені потрібна моя пара поруч. Ми можемо робити це по одному дню за раз.

Я повільно киваю.

- Тоді коли-небудь. Можливо, вона має рацію. Мені подобається думка про те, що я проведу день, відпочиваючи, з дружиною і доньками поруч. Ми подрімаємо, пограємося, а потім я повернуся до полювання, щоб переконатися, що моя сім'я в безпеці і нагодована.

Але сьогодні? Ця ніч наша. Я дивлюся на розчервоніле обличчя моєї Но-ри, і мене знову охоплює бажання заволодіти нею. Я ковзаю рукою до її задньої частини і стискаю її, а потім мої пальці пробираються між її ніг, знаходячи її вологу, слизьку серцевину. Вона задихається, коли я проводжу пальцем всередині неї, і її руки міцно обхоплюють мою шию.

- Знову?

- Надолужую згаяний час, - кажу я їй, а потім ми з нею надовго замовкаємо.